

Pressenævnets kendelse i sag nr. 14-70-00746

Resumé

Svigtede løfte om ikke at spørge til konkret sag

TV 2 News bragte et indslag om en kvinde, der var død, efter at en vagtlæge overså symptomerne på en blodprop. Lægeforeningens formand sagde ja til at blive interviewet mod ikke at få spørgsmål om den konkrete sag. Det fik han alligevel, og det kritiserer Pressenævnet (flertalsafgørelse).

Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

Klagefristen

Det er ifølge § 34, stk. 3, i medieansvarsloven en betingelse, at der først er klaget til TV 2 forud for en klage til Pressenævnet. Fristen for at klage var 12 uger efter offentliggørelsen den 29. juni 2014.

PLO klagede på vegne af to af sine medlemmer den 29. august 2014 til Seernes Redaktør TV 2. Seernes Redaktør vejledte imidlertid ikke om, at en klage til Seernes Redaktør TV 2 ikke giver adgang til at klage til Pressenævnet.

PLO klagede derefter til Pressenævnet den 31. oktober 2014. Pressenævnet vejledte ved denne lejlighed PLO om, at klagen til TV 2 skulle have været rettet til TV 2 og ikke til Seernes Redaktør TV 2, før der kunne klages til Pressenævnet. Pressenævnet henviste desuden til, at der var forløbet mere end 12 uger fra udsendelsen blev sendt, hvorfor klagefristen var overskredet.

Da TV 2 imidlertid efterfølgende valgte at behandle PLOs klage og traf afgørelse den 17. december 2014, og da Pressenævnet modtog en klage den 23. december 2014, realitetsbehandler nævnet klagen.

Afspilning af lydoptagelsen

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, skal undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale. Det enkelte menneske har krav på beskyttelse af sin personlige anseelse, jf. punkt B1.

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at der generelt er knyttet en væsentlig samfundsmæssig interesse til omtalen af vagtlægernes faglige niveau og deres behandling af akut syge patienter. Ved sådanne omtaler må hensynet til informationsfriheden have særlig stor vægt.

Pressenævnet finder i den konkrete sag, at optagelsen indeholder så samfundsmæssigt vigtige informationer, at hensynet til vagtlægens og afdødes privatliv må vige. Pressenævnet bemærker, at [Person B]s navn ikke blev nævnt i forbindelse med offentliggørelsen af telefonsamtalen.

Interviewet med [Person A]

To medlemmer – formand Jesper Rothe og Marianne Druedahl – udtaler:

Der foreligger mellem parterne enighed om, at [Person A] forud for interviewet frabad sig at udtale sig i den konkrete sag. TV 2 tilkendegav i den forbindelse ikke over for [Person A], at hans ønske ikke kunne imødekommes. Der må derfor forud for interviewet antages at have foreligget en for [Person A] indforstået aftale om, at den konkrete sag ikke ville blive drøftet under den direkte udsendelse.

Det er vores opfattelse, at blandt andet det første spørgsmål, der blev stillet: *”Nu har du hørt denne her optagelse. Bør man som vagtlæge kunne genkende symptomer på en blodprop, som jo var det kvinden havde?”* ikke er stillet som et generelt spørgsmål, men som et spørgsmål der retter sig direkte mod lydoptagelsen og dermed den konkrete sag. Dette må ligge i spørgsmålets første led. Vi skal videre henvise til, at der i forbindelse med værtens introduktion til sagen vises et billede af afdøde.

Det forhold, at TV 2 både afspiller lydoptagelsen og spørger til den konkrete sag under en direkte udsendelse, stiller [Person A] i en situation, hvor han dårligt kan fravælge at deltage i interviewet. Det kan i den forbindelse ikke føre til et andet resultat, at [Person A] havde mulighed for at kommunikere til seerne, at han ikke ville kommentere på den konkrete sag. Det har ingen værdi i forhold til emnet at kommunikere, at man ikke vil tale om sagen. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at [Person A] i sin egenskab af formand for en interesseorganisation må kunne påregne at skulle svare på mange forskelligartede spørgsmål, som kan være i offentlighedens interesse. Vi bemærker videre, at en generel drøftelse af vagtlægeordningen ikke ville have forhindret TV 2 i at belyse den problematik, som var genstand for interviewet.

Vi finder derfor, TV 2 har handlet i strid med god presseskik ved at have givet [Person A] indtryk af, at hans ønske om ikke at ville besvare spørgsmål vedrørende den konkrete sag ville blive honoreret og efterfølgende se bort fra aftalen under en direkte udsendelse.

To medlemmer – Rasmus Emborg og Ulrik Holmstrup – udtaler:

TV 2s studievært burde som indledning til interviewet have gjort seerne opmærksom på, at [Person A] kun ønskede at udtale sig generelt om lægevagten og altså ikke ville gå ind i den konkrete sag.

Når vi alligevel mener, at der ikke er tilstrækkelig grundlag for at kritisere TV 2, hænger det sammen med, at [Person A] var bekendt med, at interviewet ville tage udgangspunkt i den konkrete sag, og at han selv i det direkte interview fik lejlighed til at fastslå, at han ikke ville kommentere på den konkrete sag. Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at det samlede interview efterlader det indtryk, at [Person A] udelukkende udtaler sig om generelle forhold vedrørende lægevagten og dermed ikke kan siges at være blevet presset til at fravige sine egne betingelser for at stille op til interviewet.

Da der er stemmelighed, er formandens stemme afgørende, og Pressenævnet udtaler kritik af TV 2.

I medfør af medieansvarsloven § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør for TV 2 at offentliggøre følgende på tv2.dk:

”[Rubrik]

Pressenævnet kritiserer TV 2

[Underrubrik]

Formand for læge-organisation sagde ja til at stille op til live-interview mod ikke at få konkrete spørgsmål til sag om et dødsfald. Det fik han alligevel.

[Tekst]

TV 2 News bragte et nyhedsindslag om en vagtlæge, der telefonisk havde givet en patient besked på at tage nogle smertestillende piller. To timer senere døde hun af en blodprop.

Formanden for de praktiserende læger havde inden det direkte interview gjort klart, at han ikke ville udtale sig om den konkrete sag. Under interviewet blev formanden præsenteret for en optagelse af samtalen mellem vagtlægen og den syge patient, samtidigt med at TV 2 viste billeder af patienten.

Pressenævnet finder, at det, at TV 2 afspillede lydoptagelsen og spurgte til sagen, stillede formanden for de praktiserende læger i en situation, hvor han dårligt kunne undlade at svare.

Pressenævnet kritiserer TV 2 for først at give formanden indtryk af, at han ikke ville få konkrete spørgsmål til sagen, for så derefter alligevel at stille spørgsmålene i den direkte udsendelse.

Pressenævnet har pålagt os at bringe denne meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på www.pressenaevnet.dk”

Kendelsen skal bringes som en nyhed på TV 2s hjemmeside. Endvidere skal afgørelsen fremgå af ”Afgørelser fra Pressenævnet” under ”Seernes redaktør”.

Praktiserende Lægers Organisation (herefter PLO) har på vegne af to medlemmer, [Person A] og [Person B], klaget over en direkte nyhedsudsendelse bragt på TV 2 News den 29. juni 2014, idet de mener, at god presseskik er tilsidesat.

1 Sagsfremstilling

[Person A] blev i sin egenskab af formand for PLO interviewet i en direkte udsendelse på TV 2 News den 29. juni 2014 vedrørende sagen om den nu afdøde patient, [Patienten]:

”Vært: Lægevagten i region Syddanmark møder skarp kritik i en sag, hvor vagtlægen ikke opfangede tydelige tegn på, at den patient som ringede, havde en blodprop, og det kan have ført til den 36-årige kvindes død. Det skriver Fyns Stiftstidende i dag. Den 27. marts ringede [Patienten] fra Glamsbjerg på Fyn til vagtlægen [billede af afdøde vises]. Hun havde problemer med at trække vejret og beskrev en snurren i kroppen. Lægen i telefonen mente, at der måtte være tale om en virus, og anbefalede hende at tage Panodil. To timer efter opkaldet døde [Patienten] af en blodprop.

Vi har fået udleveret optagelsen af samtalen mellem vagtlægen og den afdøde [Patienten], og den lyder sådan her [lydoptagelse afspilles]:

Vagtlæge: Ja, hvad er der galt med dig?

[Patienten]: Åh, jeg har det rigtig skidt. Jeg har en trykken ligesom en klump midt i brystet.

Vagtlæge: Er du forkølet?

[Patienten]: Nej. Hurtig vejrtrækken – min krop den føles som om den summer, jeg kan ikke være til, jeg kan ikke stå, sidde eller ligge. Jeg sveder – jeg har det bare rigtig skidt.

Vagtlæge: Det lyder jo desværre som nogle virusagtige symptomer det der. Det bedste du kan gøre, det er at tage to Panodil og måske også to Ipren for det. Det slår jo feberen noget ned og hjælper lidt på det værste af det.

[Patienten]: Feberen er ikke høj, den er kun 38,3. Jeg plejer at have meget høj feber – den er kun 38,3.

Vagtlæge: Ja ja.

[Patienten]: Der er en summer i det hele. Jeg kan slet ikke være til.

Vagtlæge: Nej, men det bedste råd det er jo at tage en Panodil. Det slår da i hvert fald nogle af symptomerne ned og hjælper lidt på din vejrtrækning.

[Patienten]: Okay, er det så det eneste, jeg kan gøre?

Vagtlæge: Ja, jeg går ud fra, at du ikke har Bricanyl [...] eller sådan noget medicin der til hals og øre – nej. Men prøv lige det, og ellers må du vende tilbage, hvis du er alt for dårlig.

[Patienten]: Okay.”

Vært: Sådan lød altså den fulde samtale mellem den nu afdøde kvinde og vagtlægen. [Person A], formand for De Praktiserende Lægers Organisation, velkommen til dig.

[Person A]: Tak.

Vært: Nu har du hørt denne her optagelse. Bør man som vagtlæge kunne genkende symptomer på en blodprop, som jo var det, kvinden havde?

[Person A]: Da jeg blev spurgt til at blive interviewet her, havde jeg jo sagt til jer, at jeg ikke vil ind og udtale mig om den konkrete sag, og jeg var egentligt ikke blevet forelagt, at jeg skulle høre på denne her båndoptagelse. Men det er klart, at man som vagtlæge er uddannet i at opfange symptomer på alvorlig sygdom. Jeg har jo en lang uddannelse, både som praktiserende læge og som vagtlæge, og noget af det går også på at uddanne os i telefonvisitation. Men det er så også vigtigt at gøre opmærksom på, at telefonvisitation og netop den som I afspiller her, det er jo noget af det sværeste i lægeverdenen i det hele taget – det er at visitere patienter i telefonen, som er ukendte, og som vi ikke har været i kontakt med før.

Vært: Og det kan jeg jo godt forstå, at det er svært, når man sidder på denne her måde, og ikke har patienten overfor sig. Fyens Stiftstidende, som har denne historie, har talt med fire hjertelæger i forbindelse med deres artikler. Det her det er faktisk vagtchefen for lægevagten i region Syddanmark, Ole Thomsen, som siger: ”Er vi i tvivl, så skal tvivlen lade sig afspejle i vores vurdering.”. Altså, skulle man så ikke, hvis man overhovedet var i tvivl, være på den sikre side og tilkalde en ambulance?

[Person A]: Jo, men jeg er jo helt enig med vagtchefen for region Syd – det er jo også det, vi siger på de kurser vi holder for vores kolleger, at hvis man er i tvivl, så skal man jo selvfølgelig vælge at se patienten eller vælge en ambulance. Ud fra det her kan man sige, at der er det en stillingtagen til, hvad det er man skal gøre. Når vi ser det i bakspejlet, som I nu gør, så er alting jo klart. Men sådan er det jo ikke, når vi sidder i den der situation. Der vil være rigtig mange, der ringer ind til os med luftvejssymptomer, med lidt feber, og med den slags, hvor vi jo selvfølgelig ikke kan indlægge dem alle sammen med en ambulance. Men jeg er helt enig, hvis man er i tvivl, så skal man vælge at se patienten. Jeg vil ikke ud fra det her kunne sige, at man nødvendigvis skulle tilkalde en ambulance, så spørgsmålet er selvfølgelig, hvilken effekt, det har haft her i den konkrete situation.

Vært: Men sidder læger og mangler en eller anden form for tjekliste, måske over symptomer, hvad skal man spørge til, når en patient ringer ind og beskriver specielle symptomer – hvad kan man så tjekke for at være sikker?

[Person A]: Jeg er helt sikker på, at alle mine kolleger, der sidder i lægevagten rundt omkring i Danmark, de ved, hvilke symptomer, man skal spørge til, hvis man tænker på blodpropper, og hvis man tænker på rigtig mange andre sygdomme. Du skal tænke på, at man kan ringe ind om stort set alt, så der er rigtig mange sygdomme, vi skal spørge ind til, og det er vi egentlig også uddannet i.

Vært: Men, hvordan – jeg ved godt, det er det store spørgsmål – hvordan søren kan man forhindre, at sådan noget her sker?

[Person A]: Ja, det er nemlig det store spørgsmål. Vi kan jo bare sige, at alle vores kolleger, der sidder og gør det her, de gør det så godt, som de overhovedet kan, og det er det, de går på arbejde for. Vi uddanner dem også, så godt som vi kan, og det er noget af det, vi tager vældig alvorligt, at man skal være godt uddannet, før man sidder i en lægevagttелефон. Så det er det bedste svar, jeg har på det, det er, at vi hele tiden skal være oppe på dupperne, og vi hele tiden skal sørge for at sikre den bedste uddannelse til de folk, vi har siddende til at tage telefonerne.

Vært: Jamen, det kan jeg godt forstå, men det har jo tilsyneladende ikke været nok i det her tilfælde.

[Person A]: Som jeg sagde før, jeg har ikke tænkt mig at gå yderligere ind i det – men det er helt klart, når du ser det på den måde, og du ser det i bakspejlet, så står det soleklart for enhver, hvad der er sket, og hvad man kunne have gjort, hvis man havde valgt anderledes, da man talte med patienten. Men sådan er det jo ikke for os. Vi kan jo ikke sidde og gå baglæns.

Vært: Nej, men at gå baglæns og lære af erfaringer er vel det eneste, man kan gøre, hvis man skal finde ud af, hvordan man fremadrettet gør.

[Person A]: Lige præcis, og det er jo så også det vi har to systemer til, kan man sige. Vi har dels et system for utilsigtede hændelser, hvor man indrapporterer, hvor der sker nogle fejl – eller ikke nødvendigvis en fejl, men der sker noget uventet. F.eks., at der sker det, at der er en, der kontakter os, og at der sker noget, vi ikke forventer, som det I afspiller her. Det er den ene måde. Den anden det er vores klagesystem. Begge dele skal faktisk bruges til læring, og det bliver også brugt til læring, hvor man opsamler konkrete sager, hvor man siger, hvad kan vi lære af de her sager, og hvordan kunne vi blive bedre, ud fra de sager vi har oplevet. Så det bliver faktisk brugt i hele sundhedsvæsenet.

Vært: Vil du stadig mene, at patienter kan have tillid til de råd, de får fra vagtlægen, når de ringer med symptomer på det ene eller det andet?

[Person A]: Som jeg tidligere har sagt, så har vi en hel bunke af kolleger siddende på vagt hver eneste dag, som sidder og behandler de klager og symptomer, folk ringer ind med, og jeg er helt sikker på, at mine kolleger, de er godt uddannede, og de yder en god indsats. Så jeg mener stadigvæk, at patienterne kan have tillid til os, når de ringer til os i lægevagten – det kan de også i dagligdagen.

Vært: Tak skal du have, fordi du var med her, [Person A], formand for De Praktiserende Lægers Organisation.”

2 Parternes synspunkter

2.1 Klagernes synspunkter

PLO har til støtte for klagen blandt andet anført, at [Person A] forud for udsendelsen udtrykkeligt frabad sig at skulle udtale sig om den konkrete sag. Dernæst var han ikke blevet gjort bekendt med, at han skulle høre og kommentere den konkrete lydoptagelse fra 1813-opkaldet mellem patienten og vagtlægen.

Det fremgår af interviewet, at journalisten i forlængelse af afspilningen af lydoptagelsen spørger [Person A]:

”Nu har du hørt denne hér optagelse. Bør man som vagtlæge kunne genkende symptomer på en blodprop, som jo var det kvinden havde?”

Der klages på vegne af [Person A] over TV 2s adfærd under interviewet.

Det fremgår af TV 2s egen programetik, at medvirkende som udgangspunkt ikke har krav på at få kendskab til de spørgsmål, der skal stilles under et interview, før deltagelsen i programmet. Det fremgår endvidere, at såfremt der stilles betingelser i forhold til spørgsmålenes art mm., må betingelserne enten afvises eller overholdes. Det må forventes, at TV 2 udfører fair journalistik og overholder indgåede aftaler.

TV 2 mener at have handlet i offentlighedens interesse, men hensynet til dels den afdøde, dels vagtlægen [Person B], må anses for at overstige den offentlige interesse i denne sag. Historien kunne eventuelt være fortalt med mindre indgribende midler, fx ved citater fra lydoptagelsen, sløring af vagtlægens og patientens stemmer mm., således at det ikke var muligt at identificere de pågældende.

2.2 TV 2s synspunkter

TV 2 har forstået PLOs henvendelse således, at klagen vedrører dels afspilningen af lydfilen fra 1813-opkaldet, hvoraf samtalen mellem [Person B] og afdøde fremgår, dels journalistens efterfølgende spørgsmål til [Person A] om, hvorvidt man kan forvente, at en læge kan genkende symptomerne på en blodprop.

Afspilning af lydfil fra 1813-opkaldet

Det er helt almindelig praksis, at et medie i en sag som denne bringer eller afspiller den faktuelle dokumentation, som i dette tilfælde er en lydfil. Hele sagen udspringer af optagelsen af denne samtale. Det er vigtigt over for seerne, at TV 2 sætter ”rammen” for interviewet med [Person A]. [Person A] var gjort bekendt med, at grundlaget for hans medvirken i programmet på TV 2 News den 29. juni 2014 netop var lydoptagelsen fra 1813.

Det er korrekt, at [Person A] forud for interviewet frabad sig at udtale sig om den konkrete sag. Efter afspilning af lydoptagelsen fra 1813-opkaldet, stiller TV 2 News’ nyhedsvært følgende indledende spørgsmål:

”Nu har du hørt denne her optagelse. Bør man som vagtlæge kunne genkende symptomer på en blodprop, som jo var det kvinden havde?”

Det er TV 2s opfattelse, at der er tale om et generelt spørgsmål, som er forventeligt for formanden af PLO, når han vælger at deltage i interviewet, uanset det omhandler den konkrete sag. [Person A] gjorde desuden opmærksom på under interviewet, at han ikke ville udtale sig om den konkrete sag. Hans betingelse blev således kommunikeret til seerne.

Interviewet med [Person A]

PLO har klaget over, at lydoptagelsen blev afspillet under udsendelsen, uden at [Person B] havde givet samtykke dertil.

TV 2 har dertil anført, at lydoptagelsen ikke kan karakteriseres som en skjult optagelse, idet optagelsen er foretaget af vagtlægeordningen. TV 2 er dog indforstået med, at principperne i de vejledende regler for god presseskik, punkt B.7, også kan finde anvendelse i nærværende sag. Vagtlægens samtale med afdøde få timer før, at hun dør af en blodprop, er et eksempel på en telefonvisitation, der fik fatale følger, fordi vagtlægen fejldiagnosticerede patienten.

Når der er tale om samfundsmæssig interesse spiller ikke alene mediernes ret til videreformidling, men også offentlighedens ret til at modtage oplysninger, en stor rolle. Vagtlægeordningen og lægen, der udførte visitationen, må kunne tåle en nærgående kritik, når det handler om kvaliteten af de pågældende visitationer.

Det drejer sig derfor om afvejningen af TV 2s ytringsfrihed og befolkningens informationsfrihed overfor hensynet til vagtlægens privatliv, jf. punkt B.1 og B.7. Vagtlægen er i sit arbejde ikke underlagt instruktionsbeføjelse fra en leder, hvilket vil sige, at han er hovedansvarlig for udførelsen af hans arbejdsmæssige opgaver. Det følger af Pressenævnets praksis, at en persons grad af ansvar har betydning for den offentlige eksponering, denne person må tåle. En læge, der er betalt af staten, hvis arbejde har betydning

for liv og død, må tåle nærgående kritik, hvorfor vagtlægens privatliv ikke kan tillægges nogen særlig vægt.

Det er ikke entydigt, at TV 2 var forpligtet til at anonymisere vagtlægens navn, men eftersom TV 2 har gjort dette, og lægen dermed ikke kan genkendes i en bredere kreds, kan der ikke være tvivl om, at hensynet til den samfundsmæssige interesse i den pågældende sag klart overstiger hensynet til vagtlægens privatliv.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget: Jesper Rothe, Rasmus Emborg, Ulrik Holmstrup og Marianne Druedahl.

Klagefristen

Det er ifølge § 34, stk. 3, i medieansvarsloven en betingelse, at der først er klaget til TV 2 forud for en klage til Pressenævnet. Fristen for at klage var 12 uger efter offentliggørelsen den 29. juni 2014.

PLO klagede på vegne af to af sine medlemmer den 29. august 2014 til Seernes Redaktør TV 2. Seernes Redaktør vejledte imidlertid ikke om, at en klage til Seernes Redaktør TV 2 ikke giver adgang til at klage til Pressenævnet.

PLO klagede derefter til Pressenævnet den 31. oktober 2014. Pressenævnet vejledte ved denne lejlighed PLO om, at klagen til TV 2 skulle have været rettet til TV 2 og ikke til Seernes Redaktør TV 2, før der kunne klages til Pressenævnet. Pressenævnet henviste desuden til, at der var forløbet mere end 12 uger fra udsendelsen blev sendt, hvorfor klagefristen var overskredet.

Da TV 2 imidlertid efterfølgende valgte at behandle PLOs klage og traf afgørelse den 17. december 2014, og da Pressenævnet modtog en klage den 23. december 2014, realitetsbehandler nævnet klagen.

Afspilning af lydoptagelsen

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, der kan krænke privatlivets fred, skal undgås, medmindre klar almen interesse kræver offentlig omtale. Det enkelte menneske har krav på beskyttelse af sin personlige anseelse, jf. punkt B1.

Pressenævnet bemærker indledningsvis, at der generelt er knyttet en væsentlig samfundsmæssig interesse til omtalen af vagtlægernes faglige niveau og deres behandling af akut syge patienter. Ved sådanne omtaler må hensynet til informationsfriheden have særlig stor vægt.

Pressenævnet finder i den konkrete sag, at optagelsen indeholder så samfundsmæssigt vigtige informationer, at hensynet til vagtlægens og afdødes privatliv må vige. Pressenævnet bemærker, at [Person B]s navn ikke blev nævnt i forbindelse med offentliggørelsen af telefonsamtalen.

Interviewet med [Person A]

To medlemmer – formand Jesper Rothe og Marianne Druedahl – udtaler:

Der foreligger mellem parterne enighed om, at [Person A] forud for interviewet frabad sig at udtale sig i den konkrete sag. TV 2 tilkendegav i den forbindelse ikke over for [Person A], at hans ønske ikke kunne imødekommes. Der må derfor forud for interviewet antages at have foreligget en for [Person A] indforstået aftale om, at den konkrete sag ikke ville blive drøftet under den direkte udsendelse.

Det er vores opfattelse, at blandt andet det første spørgsmål, der blev stillet: ”Nu har du hørt denne her optagelse. Bør man som vagtlæge kunne genkende symptomer på en blodprop, som jo var det kvinden havde?” ikke er stillet som et generelt spørgsmål, men som et spørgsmål der retter sig direkte mod lydoptagelsen og dermed den konkrete sag. Dette må ligge i spørgsmålets første led. Vi skal videre henvise til, at der i forbindelse med værtens introduktion til sagen vises et billede af afdøde.

Det forhold, at TV 2 både afspiller lydoptagelsen og spørger til den konkrete sag under en direkte udsendelse, stiller [Person A] i en situation, hvor han dårligt kan fravælge at deltage i interviewet. Det kan i den forbindelse ikke føre til et andet resultat, at [Person A] havde mulighed for at kommunikere til seerne,

at han ikke ville kommentere på den konkrete sag. Det har ingen værdi i forhold til emnet at kommunikere, at man ikke vil tale om sagen. Det kan heller ikke føre til et andet resultat, at [Person A] i sin egenskab af formand for en interesseorganisation må kunne påregne at skulle svare på mange forskelligartede spørgsmål, som kan være i offentlighedens interesse. Vi bemærker videre, at en generel drøftelse af vagtlægeordningen ikke ville have forhindret TV 2 i at belyse den problematik, som var genstand for interviewet.

Vi finder derfor, TV 2 har handlet i strid med god presseskik ved at have givet [Person A] indtryk af, at hans ønske om ikke at ville besvare spørgsmål vedrørende den konkrete sag ville blive honoreret og efterfølgende se bort fra aftalen under en direkte udsendelse.

To medlemmer – Rasmus Emborg og Ulrik Holmstrup – udtaler:

TV 2s studievært burde som indledning til interviewet have gjort seerne opmærksom på, at [Person A] kun ønskede at udtale sig generelt om lægevagten og altså ikke ville gå ind i den konkrete sag.

Når vi alligevel mener, at der ikke er tilstrækkelig grundlag for at kritisere TV 2, hænger det sammen med, at [Person A] var bekendt med, at interviewet ville tage udgangspunkt i den konkrete sag, og at han selv i det direkte interview fik lejlighed til at fastslå, at han ikke ville kommentere på den konkrete sag. Vi har i den forbindelse lagt vægt på, at det samlede interview efterlader det indtryk, at [Person A] udelukkende udtaler sig om generelle forhold vedrørende lægevagten og dermed ikke kan siges at være blevet presset til at fravige sine egne betingelser for at stille op til interviewet.

Da der er stemmelighed, er formandens stemme afgørende, og Pressenævnet udtaler kritik af TV 2.

I medfør af medieansvarsloven § 49 pålægger Pressenævnet herefter den ansvarshavende redaktør for TV 2 at offentliggøre følgende på tv2.dk:

”[Rubrik]

Pressenævnet kritiserer TV 2

[Underrubrik]

Formand for læge-organisation sagde ja til at stille op til live-interview mod ikke at få konkrete spørgsmål til sag om et dødsfald. Det fik han alligevel.

[Tekst]

TV 2 News bragte et nyhedsindslag om en vagtlæge, der telefonisk havde givet en patient besked på at tage nogle smertestillende piller. To timer senere døde hun af en blodprop.

Formanden for de praktiserende læger havde inden det direkte interview gjort klart, at han ikke ville udtale sig om den konkrete sag. Under interviewet blev formanden præsenteret for en optagelse af samtalen mellem vagtlægen og den syge patient, samtidigt med at TV 2 viste billeder af patienten.

Pressenævnet finder, at det, at TV 2 afspillede lydoptagelsen og spurgte til sagen, stillede formanden for de praktiserende læger i en situation, hvor han dårligt kunne undlade at svare.

Pressenævnet kritiserer TV 2 for først at give formanden indtryk af, at han ikke ville få konkrete spørgsmål til sagen, for så derefter alligevel at stille spørgsmålene i den direkte udsendelse.

Pressenævnet har pålagt os at bringe denne meddelelse. Hele kendelsen fra Pressenævnet kan læses på www.pressenaevnet.dk”

Kendelsen skal bringes som en nyhed på TV 2s hjemmeside. Endvidere skal afgørelsen fremgå af ”Afgørelser fra Pressenævnet” under ”Seernes redaktør”.

Afgjort den 17. februar 2015